

Novembri 1. pühapäev
Liturgiline värv – punane

JEEBUS ÕPETAB RAHVAST

EELTEADMISI TEKSTI KOHTA Mt 5: 1-12

Pühapäeva evangeeliumiks on Jeesuse mäejutluse algusosa, kus Jeesus kuulutab, kes on õndsad. Õndsaks ehk õnnelikuks kiitmine esineb meie tekstis üheksa korda. Neli korda tunnistatakse õndsaks inimesed, kellel ei ole midagi (s. 3–6), kolm korda õndsaks need, kellel midagi on (s. 7–9), ja kaks korda õndsaks need, kellelt tahetakse võtta see, mis neil on (s. 10–12). Sõna *õnnis* vastab vanale heebreakeelsele hüüatusele *āsre*, mida kasutati Vana Testamendi jumalateenistuse keeles. Seda sõna kuulis ka üksik koguduse liige, kes pühas paigas koges, kuidas pattude koorem tema õlgadelt langes. (Ps 32: 1–2)

Kuid *õnnis* ei jäänud ainult Iisraeli jumalateenistuse terminoloogiasse. Jeesuse tunnistuses sõna *õnnis* kasutatakse *õpetuse vormis õnnistamise* tähenduses (E. Lohmeyer). Et me õieti mõistaksime Jeesuse sõnade tähendust, on meil tarvis osata neile lausetele õiget rõhku panna. Pearõhk ei ole sugugi mitte õndsuse tundemärkide esile toomises, muidu oleksid kõik järellaused tarbetud. Õndsad oleksid vaesed, murelikud, näljased jne. Pearõhk on siiski sellel, mis nendest vaestest, murelikest ja näljastest kord saab. Jeesuse jüngerid võib õnnitleda, sest Jumala riik saab olema nende päralt, nad saavad lohutatud, pärivad maa ja neid tervendatakse. Sõnulsetamatu Jumala riigi tulevik ootab neid: nad saavad näha Jumalat ja neid kutsutakse Jumala lasteks.

Õndsaks kuulutamise hülgas Jeesus täielikult kõik inimese teenetele rajaneva õndsuse. Jeesus töötas just oma ebatäiuslikele järgijatele päästmise – ei mitte sellepärast, et nad olid vaimult vaesed, vaid sellest hoolimata. Ei vaesuses ega viletsuses ole midagi ülevat! Ei mures, näljas ega rõhutuna elamises tule näha omaette eesmärki. Õndsaks kuulutamise aluseks on üksnes see, et Jeesus oli kutsunud neid Jumala riiki ja avanud neile päästmise värava. Selles on pühakutepäeva evangeelium.

Kari Lintuvuori

Eesmärk: Laps kuuleb, et pühakutepäeval meenutatakse lähedasi inimesi. Laps kogeb, et Taevaisa armastab teda nii täna kui igal järgneval päeval.

JUHENDIKS ÕPETAJALE

Õpetaja võtab kaasa vanu fotosid. Pildid võivad olla ka surnud inimestest. Pildid valitakse nii, et need oleksid lapsele võimalikult meeldivad ja neid nähes meenuksid meeldivad mälestused, millest võib jutustada. See lisab väiksematele lastele turvalisusetunnet.

VAIKSEKSJÄÄMINE JA PALVE

Kallis Taevaisa. Tänu selle eest, et igaüks meist leiab pelgupaiga sinu juures. Ole sel hetkel meiega. Aamen.

TEEMA ALUSTUSEKS

Olete kindlasti vahel näinud vanu fotosid. Mul on just niisugused kaasa võetud. Vaatame neid üheskoos.

Pildid lastakse ringi käia. Neid vaadatakse. Lapsed jutustavad, mida nad pildil näevad, samuti nende inimestega seotud kogemustest.

Seejärel jutustab õpetaja oma lühikese meenutuse, nt. sellise: Minul oli vanaema, kes sarnanes natuke sellel pildil olevaga. Temal oli kombeks hõõruda minu külmetavaid käsi külmal ajal, kui olin just õuest tuppa tulnud. Varsti olid käed päris soojad. Kui olin väiksem, magasin mõnikord päeval tema rahulikus toas. Seal oli turvaline. Mõnikord läksin vanaemaga koos poodi. Kuna olin veel nii väike ja polnud eriti kusagil käinud, olid need minu jaoks põnevad hetked. Vanaemaga koos käisime ka kirikus. Ma olin kindlasti talle tülik. Sellest hoolimata võttis ta mind kaasa.

Sellised mälestused tulevad mulle meelde minu vanaemast. Ta on juba kaua aega surnud. Olin siis 8-aastane. See oli kurb aeg. Kuid pastor lohutas meid sugulasi matusel, öeldes: Jumala lastena võime loota, et kohtume kord oma armsatega taevas.

Seejärel vaadatakse jälle pilte. Mis te arvate? Kas need inimesed veel elavad?

Paljud on ilmselt juba surnud. Osa võib veel elus olla.

Kui lapsed sel puhul esitavad küsimusi surma kohta või jutustavad oma lähedaste surmast, tuleb õpetajal rääkida nendest asjadest võimalikult loomulikult ja lihtsalt. Tuleb meeles pidada, et lapsel endal ei pruugi tingimata olla mälestusi surnud inimestest. Ja kui tal ka oleks, ei pea ta seda teistega jagama.

PÄEVA SÕNUM

Täna peetakse pühakutepäeva. Siis on kombeks meenutada neid armsaid inimesi, kes on juba surnud. Ilus komme on viia küünal mõne tuttava hauale. Need inimesed on olnud eluajal täiesti tavalised inimesed. Pühaks nimetatakse mõnda inimest sellepärast, et ta on lootnud oma elus Taevaisa peale. See inimene on võinud rasketel aegadel kogeda tõelist Jumala armastust. Sellest armastusest on ta tahtnud ka teistele inimestele jutustada.

Pühapäevakooli mälestusminutitel võib meenutada mõnda inimest. Õpetaja näitab selle inimese pilti ja räägib tema elust lühidalt. Pilt pannakse altari äärel. Lapsed kogunevad poolringis altari ümber. Pildi ees süüdatakse küünal. Loetakse päeva kirjakoht. Jeesus ütleb: "Õndsad on . . ."

LAUL

Vesteldakse teemal: mis teeb sind õnnelikuks?

Kõik need asjad teevad rõõmsaks, õnnelikuks. Kuid me ei saa vältida ka kurba kogemust. Kuid me võime siiski olla õnnelikud ühe asja pärast, nimelt, et Taevaisa armastab meid iga päev. Ta hoolib sinust argipäeval ja pühapäeval. Taevaisa hoolitsus teeb sind õnnelikuks. Kui koged suurt rõõmu, tahad seda jagada ka teistega.

LÕPETUSEKS

Palve: Kallis Taevaisa, pühakutepäeval kuulen, et sa oled armastanud inimesi juba enne meid. Olen rõõmus selle üle, et armastad meid ka täna. Aita mind, et jagaksin oma rõõmu teistega. Aamen.